# RAAD VAN STATE
# afdeling Wetgeving

advies 72.603/1
van 30 december 2022

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘over de kwaliteit, kwantiteit en levering van water bestemd voor menselijke consumptie’

‡LW-DAMWLAGAH-HCGADQW‡

Op 24 november 2022 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme verzocht binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot 30 december 2022, een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘over de kwaliteit, kwantiteit en levering van water bestemd voor menselijke consumptie’.

Het ontwerp is door de eerste kamer onderzocht op 22 en 27 december 2022. De kamer was samengesteld uit Marnix VAN DAMME, kamervoorzitter, Chantal BAMPS en Inge VOS, staatsraden, en Greet VERBERCKMOES, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Kristine BAMS, eerste auditeur-afdelingshoofd.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 30 december 2022.

*

‡LW-DAMWLAGAH-HCGADQW‡

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

## STREKKING VAN HET ONTWERP

2. Het om advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering strekt onder meer tot de omzetting van de vernieuwde drinkwaterrichtlijn (EU) 2020/2184.[1]

Het ontwerp bestaat uit vijf hoofdstukken. Hoofdstuk 1 groepeert de inleidende bepalingen. Hoofdstuk 2 regelt de kwaliteitsaspecten van de levering van water bestemd voor menselijke consumptie en telt 6 afdelingen die respectievelijk bepalingen bevatten over de kwaliteit (afdeling 1), de aanleg en eerste ingebruikname van nieuwe watervoorzieningssystemen (afdeling 2), een risico-gebaseerde benadering (afdeling 3), de monitoring (afdeling 4), de herstelmaatregelen en beperkingen van het gebruik (afdeling 5) en de afwijkingen (afdeling 6). Hoofdstuk 3 betreft de kwaliteitsaspecten van de levering van water bestemd voor menselijke consumptie en regelt in afdeling 1 de toegang tot water bestemd voor menselijke consumptie en in afdeling 2 het verzekeren van de waterlevering. Hoofdstuk 4 regelt de informatie aan het publiek en hoofdstuk 5 betreft de slotbepalingen.

Het te nemen besluit is bedoeld om in de plaats te komen van het besluit van de Vlaamse Regering van 13 december 2002 ‘houdende reglementering inzake de kwaliteit en levering van water bestemd voor menselijke consumptie’ dat wordt opgeheven (artikel 33 van het ontwerp).

## BEVOEGDHEID

3.1. Blijkens de rubriek “Rechtsgrond” in de aanhef van het te nemen besluit wordt voor de ontworpen regeling onder meer rechtsgrond ontleend aan het decreet van 21 november 2003 ‘betreffende het preventieve gezondheidsbeleid’.

In zijn advies 34.339/AV van 29 april 2003 over het voorontwerp dat heeft geleid tot dat decreet, heeft de Raad van State in zijn onderzoek naar de draagwijdte van de bevoegdheid van de gemeenschappen voor “de activiteiten en diensten op het vlak van de preventieve gezondheidszorg”, als bedoeld in artikel 5, § 1, I, 2°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ (hierna: BWHI), erop gewezen dat met het voormelde artikel niet het hele gezondheidsbeleid aan de gemeenschappen is overgedragen. Buiten het beleid betreffende de zorgverstrekking in en buiten de verplegingsinrichtingen (1°) en de gezondheidsopvoeding en

[1] Richtlijn (EU) 2020/2184 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2020 ‘betreffende de kwaliteit van voor menselijke consumptie bestemd water’.

‡LW-DAMWLAGAH-HGGADQW‡

de activiteiten en diensten op het vlak van de preventieve gezondheidszorg (2°), zijn er nog andere aspecten van het gezondheidsbeleid, die behoren tot de bevoegdheid van andere overheden.[2]

De Raad van State omschreef de gemeenschapsbevoegdheden inzake het preventieve gezondheidsbeleid in het voornoemde advies als volgt:

> "Blijkens de tekst van artikel 5, § 1, I, van de bijzondere wet is de aan de gemeenschappen toegewezen bevoegdheid op het vlak van de preventieve bescherming van de gezondheid bovendien op drie manieren beperkt : het gaat enkel om de preventieve 'gezondheidszorg'; binnen dat domein gaat het enkel om de 'activiteiten en diensten' die op dat vlak werkzaam zijn; de 'nationale maatregelen inzake profylaxies' zijn uitdrukkelijk uitgezonderd.
>
> Het gebruik van de term 'gezondheidszorg' (in het Frans: 'médecine') wijst erop dat, in de zin van de bijzondere wet, een beleid bedoeld wordt dat nauw verbonden is met het voorkomen en het opsporen van bepaalde aandoeningen en ziektes, of dat via de gezondheidszorg wil bijdragen tot een verbetering van de gezondheid.[3] Maatregelen die weliswaar in het algemeen kunnen bijdragen tot het voorkomen van ziektes of aandoeningen, of die een positieve invloed hebben op de gezondheid van het individu, maar die buiten de sfeer van de gezondheidszorg of de geneeskunde vallen, behoren niet tot het domein van de 'preventieve gezondheidszorg'[4].
>
> Voorts moet het gaan om een beleid dat gericht is op 'activiteiten en diensten'. Het valt op dat, wat de preventieve gezondheidszorg betreft, artikel 5, § 1, I, 2°, van de bijzondere wet het niet heeft over het 'beleid' ter zake – zoals in de meeste andere bepalingen van artikel 5, § 1 –, maar enkel over activiteiten en diensten.
>
> Ten slotte bepaalt artikel 5, § 1, I, 2°, dat de gemeenschappen, i.v.m. de preventieve gezondheidszorg, niet bevoegd zijn voor 'de nationale maatregelen inzake profylaxies'. Hiermee worden de verplichte inentingen bedoeld[5]. Opgemerkt moet worden dat de

---

[2] Als voorbeelden van bevoegdheden die de bijzondere wet uitdrukkelijk heeft toegekend aan de federale overheid en de gewesten en die eveneens kunnen bijdragen, ook op preventieve wijze, tot de bevordering van de gezondheid, wordt in advies 34.339/AV verwezen naar de stedenbouw en de ruimtelijke ordening (gewestbevoegdheid, artikel 6, § 1, I, 1°), het leefmilieu, waarvan de volksgezondheid een van de finaliteiten is (gewestbevoegdheid, artikel 6, § 1, II), de productnormen en de bescherming tegen ioniserende stralingen (federale bevoegdheid, artikel 6, § 1, II, tweede lid, 1° en 2°), de politie van woongelegenheden die gevaar opleveren voor de gezondheid (onderdeel van de gewestbevoegdheid inzake huisvesting, artikel 6, § 1, IV) en de normering en de daarop toepasbare controle inzake de kwaliteit van de grondstoffen en de plantaardige producten en inzake de dierengezondheid en de kwaliteit van de dierlijke producten met het oog op het verzekeren van de veiligheid van de voedselketen (federale bevoegdheid, artikel 6, § 1, I, V, eerste lid, 1° en 2°). Voor het overige behoort de volksgezondheid tot de residuaire bevoegdheid van de federale overheid.

[3] *Voetnoot 4 van het aangehaalde advies:* Aldus begrepen lijkt de preventieve gezondheidszorg, in de zin van de bijzondere wet, overeen te stemmen met wat in de memorie van toelichting bij het voorgelegde ontwerp wordt genoemd: "de ziektepreventie en ... dat deel van de gezondheidsbevordering dat zich binnen het domein van de gezondheidszorg situeert".

[4] *Voetnoot 5 van het aangehaalde advies:* Rdpl. R.v.St., afd. wetg., advies 15.831/VR van 6 juni 1984, aangehaald, p. 2.

[5] *Voetnoot 6 van het aangehaalde advies:* Verantwoording van een amendement van de regering, verslag van de Commissie voor de herziening van de Grondwet en de hervorming der instellingen, *Parl. St.*, Senaat, 1979-80, nr. 434-2, 125.

‡LW-DAMWLAGAH-HCGADQW‡

uitzondering geen betrekking heeft op facultatieve inentingen of vaccinaties, welke integendeel vallen onder de bevoegdheid van de gemeenschappen.[6]"

In dat advies werd geconcludeerd dat de bevoegdheid van de gemeenschappen inzake het preventieve gezondheidsbeleid betrekking heeft op de aspecten die verband houden met "activiteiten en diensten" inzake preventieve "gezondheidszorg", en die daardoor ook een zekere band vertonen met bepaalde ziektes of aandoeningen. Maatregelen die wel kunnen bijdragen tot de gezondheid van de mens, maar die slechts onrechtstreeks te maken hebben met ziektes of aandoeningen, vallen buiten de bevoegdheid van de gemeenschappen met betrekking tot de preventieve gezondheidszorg.

Het belangrijkste bevoegdheidsrechtelijke bezwaar van de Raad van State tegen het voorontwerp van decreet betrof bijgevolg de bepalingen met betrekking tot het zogenaamde facettenbeleid, met name het beleid dat buiten het domein van de gezondheidszorg valt en bijdraagt tot het bevorderen, beschermen of behouden van de gezondheid en dat de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap inzake preventieve gezondheidszorg (en zelfs inzake gezondheidszorg als zodanig) te buiten gaat.[7]

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de in de ontworpen regeling voorziene maatregelen betreffende het vermijden van gezondheidsrisico's in het kader van de levering van water bestemd voor menselijke consumptie en die ertoe strekken de menselijke gezondheid te beschermen, kaderen in dat facettenbeleid en niet vallen binnen de door de Raad van State, in zijn advies 34.339/AV gegeven omschrijving van de gemeenschapsbevoegdheid inzake het preventieve gezondheidsbeleid, als bedoeld in artikel 5, § 1, I, 2°, BWHI, maar wel kunnen worden ingepast in de bevoegdheid van de gewesten inzake de bescherming van het leefmilieu, bedoeld in artikel 6, § 1, II, BWHI.

3.2. Voorts dient te worden opgemerkt dat de ontworpen regeling betrekking heeft op de kwaliteit, kwantiteit en levering van water bestemd voor menselijke consumptie en aldus kadert binnen de in het decreet van 18 juli 2003 'betreffende het integraal waterbeleid, gecoördineerd op 15 juni 2018' (hierna: DIWB) uitgewerkte regeling.

Gelet enerzijds op het in artikel 2.1.1, § 3, DIWB bepaalde toepassingsgebied van zijn titel II[8] en anderzijds op artikel 1, § 2, van het ontwerp waarin wordt bepaald dat het te nemen besluit "betrekking heeft op de productie, levering en kwaliteit van het water bestemd voor

---

[6] *Voetnoot 7 van het aangehaalde advies:* Arbitragehof, 19 december 1991, nr. 40/91, overw. 7.B.

[7] Aangehaalde advies, nrs. 14-15.

[8] "Van het toepassingsgebied van deze titel wordt uitgesloten, met uitzondering van de bepalingen in artikel 2.3.5, artikel 2.6.1.3.3, artikel 4.3.1.1.1 tot en met artikel 4.3.1.1.5, en artikel 4.3.3.1 tot en met 4.3.3.4:
1° al het water bestemd voor menselijke consumptie dat in een levensmiddelenbedrijf wordt aangewend voor de vervaardiging, de behandeling, de conservering of het in handel brengen van voor menselijke consumptie bestemde producten of stoffen en dat niet geleverd wordt via een waterdistributienetwerk of dat een verwerking of behandeling in het bedrijf ondergaat;
2° al het water bestemd voor menselijke consumptie dat geleverd wordt in flessen of verpakkingen in het kader van een commerciële activiteit;
3° al het water bestemd voor menselijke consumptie dat in een levensmiddelenbedrijf via een tankschip of tankauto voor de vervaardiging, de behandeling, de conservering of het in handel brengen van voor menselijke consumptie bestemde producten of stoffen wordt geleverd."

‡LW-DAMWLAGAH-HCGADQW‡

menselijke consumptie voor iedereen in Vlaanderen", kan worden geconcludeerd dat de voorliggende regeling kan ingepast worden in artikel 6, § 1, II, eerste lid, 4°, BWHI op grond waarvan de gewesten bevoegd zijn, wat het leefmilieu en het waterbeleid betreft, voor "de waterproductie en watervoorziening, met inbegrip van de technische reglementering inzake de kwaliteit van het drinkwater, de zuivering van het afvalwater en de riolering".[9]

## RECHTSGROND

4. Luidens de rubriek "Rechtsgrond" in de aanhef van het te nemen besluit, wordt voor de ontworpen regeling rechtsgrond ontleend aan artikel 20 BWHI, aan de artikelen 1.7.6.1, eerste lid, en 2.2.1, § 1, DIWB en aan het decreet van 21 november 2003.

4.1.1. Artikel 2, 1°, van het ontwerp omschrijft het begrip "bevoegde entiteit Leefmilieu" als zijnde "de personeelsleden van de Vlaamse Milieumaatschappij die de leidend ambtenaar daartoe aanstelt".

De Vlaamse Milieumaatschappij is een intern verzelfstandigd agentschap (hierna: IVA) met rechtspersoonlijkheid opgericht bij decreet van 7 mei 2004 'tot wijziging van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, tot aanvulling ervan met een titel Agentschappen en tot wijziging van diverse andere wetten en decreten'[10].

De opdrachten[11] die deze IVA met rechtspersoonlijkheid krijgt in het voorliggende ontwerp sluiten aan bij de op grond van artikel 10.2.3 van het decreet van 5 april 1995 'houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid' (hierna: DABM) toegewezen taken.

Rechtsgrond hiervoor wordt geboden door artikel 10.2.4, § 5, DABM dat de Vlaamse Regering machtigt tot het vaststellen van nadere regels met betrekking tot de in artikel 10.2.3, §§ 1 tot 3, van hetzelfde decreet aan de Vlaamse Milieumaatschappij toegekende taken.

4.1.2. Artikel 2, 2°, van het ontwerp omschrijft het begrip "bevoegde entiteit Volksgezondheid" als zijnde "de afdeling Preventie van het Vlaams Agentschap Zorg en Gezondheid die conform het decreet integraal waterbeleid en het preventiedecreet bevoegd is voor het toezicht op de volksgezondheid".

[9] Blijkens de parlementaire voorbereiding van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 behoort hiertoe o.m. de aangelegenheid die het voorwerp uitmaakt van de wet van 14 augustus 1933 betreffende de bescherming van drinkwater (Memorie van toelichting bij het ontwerp dat geleid heeft tot de bijzondere wet van 8 augustus 1980, *Parl.St.* Senaat 1979-80, nr. 434/1, p. 21).

[10] Zie artikel 10.2.1 van het decreet van 5 april 1995 'houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid'.

[11] Zie bijv. de artikelen 5, § 2, 6, § 1, 7, §§ 3 en 4, 13, § 4, en 18 van het ontwerp.

‡LW-DAMWLAGAH-HGGADQW‡

Diverse bepalingen van de ontworpen regeling wijzen aan deze bevoegde entiteit een aantal opdrachten toe.[12]

Het bedoelde agentschap is als IVA zonder rechtspersoonlijkheid opgericht bij besluit van de Vlaamse Regering van 7 mei 2004 ‘tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap 'Zorg en Gezondheid'’.

Vermits in het DIWB geen bepalingen voorhanden zijn die betrekking hebben op de voornoemde entiteit, dient voor de door de ontworpen regeling aan haar toegekende opdrachten, rechtsgrond te worden ontleend aan artikel 87, § 1, BWHI, op grond waarvan iedere Regering beschikt over een eigen administratie, eigen instellingen en eigen personeel.

4.1.3. Voor de artikelen 4 en 5 van het ontwerp kan geen rechtsgrond worden gevonden in artikel 2.1.1, § 2, DIWB, zoals wordt aangegeven in de door de gemachtigde overgemaakte rechtsgrondentabel, nu deze bepaling geen machtiging aan de Vlaamse Regering bevat.

Voor de voornoemde artikelen van het ontwerp dient rechtsgrond te worden ontleend aan artikel 2.3.1 DIWB, op grond waarvan de Vlaamse Regering nadere regels kan bepalen met betrekking tot de verantwoordelijkheid van de waterleverancier voor de kwaliteit van het water bestemd voor menselijke consumptie.

4.1.4. Naast de artikelen 22, 24, 25, 26, 27 en 29 van het ontwerp, ontlenen ook andere artikelen[13] van het ontwerp, die regels bepalen betreffende de verantwoordelijkheid van de waterleverancier voor de kwaliteit van het water bestemd voor menselijke consumptie, bijkomend rechtsgrond aan artikel 2.3.1 DIWB.

4.1.5. Artikel 23 van het ontwerp ontleent rechtsgrond aan artikel 2.2.2, § 1, DIWB op grond waarvan de Vlaamse Regering nadere regels kan bepalen enerzijds met betrekking tot de aansluiting van woningen op het openbaar waterdistributienetwerk door de exploitant van een openbaar waterdistributienetwerk in zijn distributiegebied of met betrekking tot mogelijke alternatieven voor de aansluiting van een woning en anderzijds met betrekking tot het aansluitrecht, de uitzonderingen hierop en de tariefstructuren voor water bestemd voor menselijke consumptie dat geleverd wordt door de exploitant van een openbaar waterdistributienetwerk.

Artikel 23, § 2, van het ontwerp stelt een georganiseerd administratief beroep in bij de minister tegen beslissingen van de openbare waterleverancier waarbij een aansluiting op het bestaande openbare waterdistributienetwerk wordt geweigerd.[14]

Hierbij kan de vraag worden gesteld of voor dit administratief beroep geen expliciete rechtsgrond voorhanden dient te zijn.

[12] Zie bijv. de artikelen 5, § 2, 7, § 5, voorlaatste en laatste lid, 8, § 3, en 10, §§ 1 en 3, 18, §§ 3, 4, 7 en 9, 19, §§ 1 en 2, en 21 van het ontwerp.

[13] Zie bijv. de artikelen 11 en 12 van het ontwerp

[14] Deze bepaling is overgenomen uit artikel 19, §§ 1 en 2, van het besluit van 13 december 2002 dat wordt opgeheven.

‡LW-DAMWLAGAH-HCGADQW‡

4.1.6. Artikel 33 van het ontwerp dat het besluit van de Vlaamse Regering van 13 december 2002 opheft, ontleent rechtsgrond aan de artikelen 2.2.1, 2.2.2, 2.3.1, 2.4.1 en 2.5.1.1 DIWB.

4.2. Naar aanleiding van de vraag welke bepalingen van het decreet van 21 november 2003 rechtsgrond bieden voor de ontworpen regeling, werd door de gemachtigde dienaangaande een bijkomende rechtsgrondentabel aan de Raad van State overgemaakt.

Uit deze rechtsgrondentabel blijkt dat voor diverse bepalingen van de voorliggende regeling bijkomend rechtsgrond kan worden gevonden in artikel 51, eerste lid, van het decreet van 21 november 2003, op grond waarvan de Vlaamse Regering initiatieven kan nemen voor de preventie van aandoeningen, veroorzaakt door fysische of chemische factoren.

## VORMVEREISTEN

5.1. Gevraagd of met betrekking tot de ontworpen regeling overleg met de overige gewestregeringen is gepleegd zoals artikel 6, § 2, 3°, BWHI het voorschrijft voor wat betreft "de waterlagen die zich over meer dan één gewest uitstrekken", antwoordde de gemachtigde:

> "Zoals aangegeven in de nota is er regelmatig overleg met de andere gewesten rond drinkwater. Dit gebeurt binnen de Spiegelgroep. Daarin komen de aspecten van de gewest overschrijdende waterlagen aan bod."

Voor zover de ontworpen regeling betrekking heeft op grondwaterlagen die zich over het grondgebied van meer dan één gewest uitstrekken, dient te worden voldaan aan de overlegverplichting, bedoeld in artikel 6, § 2, 3°, BWHI. Het gegeven dat een ander – niet op grond van voornoemde bepaling – overleg heeft plaatsgevonden is niet van aard om aan die conclusie afbreuk te doen.

5.2. Gevraagd of het advies werd ingewonnen van de Vlaamse Raad voor Welzijn, Gezondheid en Gezin, dat overeenkomstig artikel 4, § 2, 2°, van het decreet van 29 juni 2018 'tot oprichting van de Vlaamse Raad voor Welzijn, Gezondheid en Gezin', verplicht is voor ontwerpen van besluit die van strategisch belang zijn, antwoordde de gemachtigde:

> "Aan de Vlaamse Raad voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin is geen advies gevraagd, dit was ook niet voorzien na de 1ste principiële goedkeuring. Deze aspecten zitten mee in de SERV."

Voor zover de ontworpen regeling kan worden aangemerkt als zijnde van strategisch belang, dient te worden voldaan aan de adviesverplichting, bedoeld in artikel 4, § 2, 2°, van het decreet van 29 juni 2018.

5.3. Indien de aan de Raad van State voorgelegde tekst ten gevolge van het voornoemde overleg en advies nog wijzigingen zou ondergaan, moeten de gewijzigde of toegevoegde bepalingen, ter inachtneming van het voorschrift van artikel 3, § 1, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, alsnog aan de afdeling Wetgeving worden voorgelegd.

‡LW-DAMWLAGAH-HCGADQW‡

## ONDERZOEK VAN DE TEKST

### ALGEMENE OPMERKINGEN

6. Het te nemen besluit van de Vlaamse Regering strekt tot omzetting van richtlijn (EU) 2020/2184.[15]

6.1. Zoals de WaterRegulator, de SERV en de Minaraad opmerken in hun adviezen, zijn de verplichtingen die worden opgelegd aan een openbare waterleverancier en een private leverancier al dan niet met een distributienetwerk verschillend. De voornoemde richtlijn maakt enkel een onderscheid afhankelijk van de omvang van de operaties van de waterleveranciers.

Niettegenstaande naar aanleiding van voornoemde adviezen de verplichtingen van de openbare waterleveranciers doorgetrokken zijn naar de private leveranciers,[16] blijven de verplichtingen die worden opgelegd aan de verschillende waterleveranciers verschillen waaromtrent moet worden aangetoond dat richtlijn (EU) 2020/2184 op een correcte manier wordt omgezet.

Dienaangaande dient erop te worden gewezen dat – niettegenstaande artikel 10, §§ 1 en 2, van het ontwerp strekt tot omzetting van de artikelen 7.1 en 10.1 van richtlijn (EU) 2020/2184 – in de ontworpen regeling alleen de openbare waterleveranciers worden verplicht om de bij hen beschikbare informatie mee te delen aan de bevoegde entiteiten en om de resultaten van de controles over te maken aan de abonnee, hetzij de verbruiker, hetzij de titularis.

Ook in artikel 30[17] met bijlage IV van het ontwerp, dat de omzetting van artikel 17 van richtlijn (EU) 2020/2184 beoogt, verschilt, afhankelijk van de categorie waterleverancier, de informatie die moet worden meegedeeld.[18]

6.2. Artikel 12, derde lid, van het ontwerp strekt tot omzetting van de artikelen 12.2 en 12.3 van de voornoemde richtlijn. De overeenstemming met de richtlijn dient te worden

---

[15] Dienaangaande werden door de gemachtigde twee concordantietabellen overgemaakt aan de Raad van State.

[16] Zie tabel 1 op pag. 4 in de Nota aan de Vlaamse Regering VR 2022 1811 DOC.1233/BIS

[17] Zie ook advies van de SERV en de Minaraad die uniforme terbeschikkingstelling van informatie vragen. Er bestaat immers een spanningsveld tussen het maatschappelijk belang en het businessmodel van de drinkwatermaatschappijen.

[18] Bij wijze van voorbeeld kan erop worden gewezen dat:

- het verschil tussen punt 3) in Deel A en punt 3) in Deel B dient te worden weggewerkt en de beide bepalingen op mekaar dienen te worden afgestemd;

- punt 5) in Deel A met betrekking tot “relevante informatie” in overeenstemming is met bijlage IV punt z) van richtlijn (EU) 2020/2184, terwijl enerzijds punt 5) in Deel B vereist dat er ook actuele informatie moet worden meegedeeld en anderzijds beide delen dit verplicht stellen “zodra die beschikbaar is”, wat niet is opgenomen in de bijlage IV bij de voornoemde richtlijn;

- een punt 6) dient te worden opgenomen in Deel B om in overeenstemming te zijn met bijlage IV van richtlijn (EU) 2020/2184;

- Deel A en Deel B in overeenstemming dienen te worden gebracht met richtlijn (EU) 2020/2184, voor wat betreft punt 7) en punt b) betreffende de eigendomsstructuur van de waterlevering door de waterleveranciers;

- in navolging met Deel A in Deel B een punt 8) dient te worden toegevoegd.

‡LW-DAMWLAGAH-HGGADQW‡

aangetoond, nu artikel 12, derde lid, van het ontwerp een toelatingsregeling uitwerkt voor behandelingschemicaliën en filtermaterialen waarvoor nog geen NBN-EN-normen beschikbaar zijn, wat niet is voorzien in de voornoemde richtlijn.

7.1. Zoals de Raad van State, afdeling Wetgeving, in het verleden reeds meermaals heeft opgemerkt, kan het toekennen van een verordenende bevoegdheid door de Vlaamse Regering aan één van haar leden, enkel toelaatbaar worden geacht in zoverre die delegatie slechts regels van bijkomstige aard of van beperkt belang betreft.

Op grond van artikel 1, § 3, van het ontwerp kan de minister, na consultatie van de WaterRegulator en met het oog op de aansturing, de evaluatie en de opvolging van de openbare waterleverancier en de private waterleverancier, voor zover deze gebruikt maakt van een privaat waterdistributienetwerk, voor wat betreft de uitvoering en invulling van de taken en verplichtingen die hem in dit besluit worden toegewezen:

1° kritische prestatie-indicatoren vastleggen;

2° de doelstellingen alsook tussentijdse doelstellingen voor de betreffende kritische prestatie-indicatoren vastleggen;

3° de frequentie en wijze van rapportering over de kritische prestatie-indicatoren vastleggen.

Deze ontworpen delegatie in artikel 1, § 3, van het ontwerp kan echter niet beschouwd worden als een regeling van bijkomstige of detailmatige aard en dient dan ook te vervallen.[19]

7.2. Door de ontworpen regeling worden een aantal bevoegdheden gedelegeerd aan de bevoegde entiteiten Leefmilieu (VMM) en het Agentschap Zorg en Gezondheid (hierna: AZG).

Het verlenen van verordenende bevoegdheid aan een openbare instelling, zoals de VMM en het AZG, is in beginsel niet in overeenstemming met de algemene publiekrechtelijke beginselen omdat erdoor geraakt wordt aan het beginsel van de eenheid van de verordenende macht en een rechtstreekse parlementaire controle ontbreekt. Bovendien ontbreken de waarborgen waarmee de klassieke regelgeving gepaard gaat, zoals die inzake de bekendmaking, de preventieve controle van de Raad van State, afdeling Wetgeving, en de duidelijke plaats in de hiërarchie der normen. Dergelijke delegaties kunnen dan ook enkel worden gebillijkt voor zover zij zeer beperkt zijn en een niet-beleidsmatig karakter hebben, door hun detailmatige of hoofdzakelijk technische draagwijdte. De instellingen die de betrokken reglementering dienen toe te passen moeten hierbij zowel aan rechterlijke controle als aan politieke controle onderworpen zijn.[20]

[19] Zie ook het advies van de WaterRegulator, punt 2.4.

[20] Vergelijk met de toetsingscriteria die het Grondwettelijk Hof gebruikt om delegaties van verordenende bevoegdheid door de wetgever aan een autonome administratieve overheid of een gedecentraliseerde openbare instelling te beoordelen; zie GwH 11 juni 2015, nr. 86/2015, B.22.4 en GwH 9 juni 2016, nr. 89/2016, B.9.6.4: “De artikelen 33, 105 en 108 van de Grondwet verzetten zich niet ertegen dat, in een bepaalde technische materie, de wetgever specifieke uitvoerende bevoegdheden toevertrouwt aan een autonome administratieve overheid die zowel aan de jurisdictionele

‡LW-DAMWLAGAH-HGGADQW‡

7.2.1. Gelet op het voorgaande kunnen de in de artikelen 8, § 4, laatste lid, 13, § 4, laatste lid, 14, § 2, tweede lid, 18, § 9, 19, § 2, en 29, § 4, van het ontwerp, ontworpen delegaties enkel worden gebillijkt in de mate dat de op basis van deze machtigingen genomen beslissingen een individuele draagwijdte hebben.

7.2.2. In artikel 15, §§ 1 en 2, laatste lid, van het ontwerp dient voor de passende bijkomende monitoring te worden gespecifieerd waarop de nadere richtlijnen betrekking kunnen hebben, om aanvaardbaar te zijn.

7.2.3. De in de artikelen 22, § 1, laatste lid (opstellen van richtlijnen voor het aanleveren van de evaluatie), 23, § 3, tweede lid (opstellen van nadere richtlijnen over de inhoud van het advies van de openbare waterleverancier), 24, § 2, laatste lid, en § 3, zevende lid (maken van afspraken over de verdere verspreiding), 25, § 3 (opstellen van richtlijnen voor de nooddrinkwatervoorziening en de noodwatervoorziening), 27, § 3 (opstellen van richtlijnen ter ondersteuning bij het vervullen van de aan de openbare en private waterleverancier opgelegde verplichtingen), 30, §§ 1 en 2 (opstellen van nadere richtlijnen over de inhoud en de manier van informeren), en 31 (opstellen van richtlijnen over de wijze waarop de openbare waterleverancier de abonnee of de verbruiker van informatie voorziet) van het ontwerp bepaalde delegaties kunnen moeilijk worden ingepast in de voorwaarden waaraan moet zijn voldaan opdat een delegatie van verordenende bevoegdheid aan een openbare instelling toelaatbaar zou kunnen worden geacht, nu de beoogde maatregelen immers een verder strekkende draagwijdte lijken te moeten worden toegeschreven dan die om enkel “detailmaatregelen” te bepalen.

Mits voldaan is aan de voorwaarden voor subdelegatie, zoals omschreven onder randnummer 7.1, kunnen de beoogde maatregelen evenwel worden gedelegeerd aan de bevoegde minister, zoniet dienen ze in het voorliggende ontwerp van besluit zelf te worden bepaald.

8. Het om advies voorgelegde ontwerp creëert een onderscheid tussen verschillende waterleveranciers. Zo verschillen de verplichtingen voor openbare leveranciers van deze voor private leveranciers en eigen leveranciers in de artikelen 1, § 3, 22, 24, 26 tot 30 van het ontwerp. Bovendien wijst het advies van de WaterRegulator erop dat een ongelijke behandeling van private en openbare waterleveranciers kan leiden tot marktverstoring omdat de private waterleveranciers, ten gevolge van het feit dat ze minder verplichtingen kennen, hierdoor drinkwater goedkoper zouden kunnen aanbieden.

---

controle als aan de parlementaire controle is onderworpen, en verbieden de wetgever niet om delegaties te verlenen aan een uitvoerend orgaan, op voorwaarde dat die betrekking hebben op de uitvoering van maatregelen waarvan het doel door de bevoegde wetgever is bepaald, in het bijzonder in technische en ingewikkelde materies.”; zie GwH 19 november 2015, nr. 162/2015, B.8.4: “Artikel 33 van de Grondwet en artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 [tot hervorming der instellingen] staan niet eraan in de weg dat de wetgever specifieke uitvoerende bevoegdheden toevertrouwt aan een gedecentraliseerde openbare instelling die aan een bestuurlijk toezicht en aan een rechterlijke toetsing is onderworpen.” Zie ook GwH 14 mei 2020, nr. 67/2020, B.41.2: “Een delegatie aan een gedecentraliseerde openbare instelling die aan een bestuurlijk toezicht en aan een rechterlijke toetsing is onderworpen is evenwel niet in strijd met het wettigheidsbeginsel voor zover de machtiging voldoende nauwkeurig is omschreven en betrekking heeft op de tenuitvoerlegging van maatregelen waarvan de essentiële elementen voorafgaandelijk door de wetgever zijn vastgesteld.”

‡LW-DAMWLAGAH-HCGADQW‡

Volgens de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof is een verschil in behandeling slechts verenigbaar met de grondwettelijke beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie, wanneer dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld, rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betrokken maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.[21]

Niettegenstaande het onderscheid berust op een objectief criterium, zullen de stellers van het ontwerp er steeds moeten over waken dat voor de verschillende behandeling van de categorieën een afdoende redelijke verantwoording voorhanden is die beantwoordt aan de uiteengezette beginselen.

9. In de ontworpen regeling wordt verwezen naar technische normen.[22]

In het verleden heeft de Raad van State al herhaaldelijk gewezen op het probleem dat technische normen waarnaar wordt verwezen in wet- en regelgeving, niet in het *Belgisch Staatsblad* worden bekendgemaakt, dat ze niet, zoals in dit geval, in het Nederlands of het Frans zijn gesteld of vertaald en dat ze in de regel enkel beschikbaar zouden zijn tegen een bepaalde vergoeding.[23]

Het knelpunt van de ontbrekende bekendmaking van technische normen waarnaar in Belgische rechtsregels wordt verwezen, waaronder de betrokken normen, zou op een horizontale manier moeten worden onderzocht en opgelost.[24] Mochten er voor het oplossen hiervan bijzondere

---

[21] Vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Zie bv.: GwH 17 juli 2014, nr. 107/2014, B.12; GwH 25 september 2014, nr. 141/2014, B.4.1; GwH 30 april 2015, nr. 50/2015, B.16; GwH 18 juni 2015, nr. 91/2015, B.5.1; GwH 16 juli 2015, nr. 104/2015, B.6; GwH 16 juni 2016, nr. 94/2016, B.3; GwH 18 mei 2017, nr. 60/2017, B.11; GwH 15 juni 2017, nr. 79/2017, B.3.1; GwH 19 juli 2017, nr. 99/2017, B.11; GwH 28 september 2017, nr. 104/2017, B.8; GwH 3 februari 2022, nr. 11/2022, B.6; GwH 10 februari 2022, nr. 25/2022, B.9.3; GwH 22 september 2022, nr. 109/2022, B.15.1; GwH 29 september 2022, nr. 118/2022, B.4.3.

[22] Bij wijze van voorbeeld kan erop worden gewezen dat artikel 7, § 6, van het ontwerp verwijst naar NBN-normen, artikel 17, § 2, en bijlage III van het ontwerp verwijzen naar EN ISO-normen en artikel 29 van het ontwerp verwijst naar de ILI-methode.
Gevraagd waar de ILI-meetmethode ("infrastructural leakage index" of "ILI") wordt bekendgemaakt en of deze gratis toegankelijk is, antwoordde de gemachtigde:
"Ja. Deze methode is gratis toegankelijk en wordt al jaarlijks beschreven en gerapporteerd in het rapport Drinkwaterbalans te vinden op de website van de VMM bij publicaties, laatste versie via deze link: https://www.vmm.be/publicaties/drinkwaterbalans-voor-vlaanderen-2021."

[23] Zie ook C. JENART, *Outsourcing rulemaking powers. Constitutional limits and national safeguards*, Oxford University Press, 2022, 291 p.

[24] Zie in dat verband artikel 20 van het door de Kamer van volksvertegenwoordigers op 22 september 2022 aangenomen wetsontwerp 'houdende diverse bepalingen inzake Economie' (*Parl.St.* Kamer 2021-22, nrs. 55-2742/007 en 55-2742/009), waarbij artikel VIII.2 van het Wetboek van economisch recht wordt aangevuld met een nieuw lid dat luidt als volgt: "De Staat en alle andere publiekrechtelijke personen kunnen de toepassing van een door het Bureau voor Normalisatie gepubliceerde norm of deel van een norm verplichten. Zij brengen het Bureau voor Normalisatie hiervan vooraf op de hoogte. De specifiek Belgische normen die verplicht worden gesteld, worden op de website van het Bureau voor Normalisatie raadpleegbaar gesteld volgens de door de Koning vastgestelde nadere regels, zonder de mogelijkheid om deze te downloaden of af te drukken. De andere normen die verplicht worden gesteld, worden kosteloos ter beschikking gesteld door de auteur van de reglementering op zodanige wijze dat de auteursrechten op die normen nageleefd worden. Als er een vertaling nodig is, kan het Bureau voor Normalisatie de kosten voor de vertaling van deze norm door een derde partij aan de regelgevende overheid factureren." Zie daarover ook adv.RvS 71.335/1

‡LW-DAMWLAGAH-HGADQW‡

redenen zijn om bij (bijzondere) wet af te wijken van de gebruikelijke bekendmaking in het *Belgisch Staatsblad*, dan zal erop moeten worden toegezien dat deze bekendmaking beantwoordt aan de essentiële randvoorwaarden op het gebied van toegankelijkheid en kenbaarheid van een officiële bekendmaking.[25]

Essentieel hierbij is de beschikbaarheid van een Nederlandse en een Franse versie van de betrokken normen. Daarnaast mag, indien voor het consulteren van de voornoemde normen een vergoeding wordt gevraagd, het bedrag ervan de toegankelijkheid van die normen niet op onevenredige wijze belemmeren.

Zolang er geen dergelijke wettelijke regeling is tot stand gekomen, wordt in de ontworpen regeling verwezen naar een norm die niet overeenkomstig artikel 190 van de Grondwet is bekendgemaakt en die bijgevolg niet tegenwerpelijk is.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat in de ontworpen regeling geen melding wordt gemaakt van een bepaalde versie van de betrokken normen, hetgeen tot rechtsonzekerheid kan leiden. Teneinde dat te vermijden, zou moeten worden verduidelijkt of de verwijzing naar de betrokken normen dynamisch, dan wel statisch is bedoeld. Wel dient ermee rekening te worden gehouden dat, indien een dynamische verwijzing wordt beoogd, met andere woorden een verwijzing naar eventuele toekomstige versies van de norm, op die wijze een ongeoorloofde delegatie van regelgevende bevoegdheid aan een private normeringsinstantie dreigt in het leven te worden geroepen aangezien alsdan de toekomstige inhoud van de normen door die instantie kan worden bepaald.

Bovendien dienen de stellers van het besluit erop toe te zien dat alle in het ontwerp bedoelde technische normen worden gepubliceerd en dat deze bekendmaking gebeurt op een wijze die niet alleen de informatieve, maar ook de procedurele en documentaire functie van een officiële bekendmaking van technische normen vervult. In het bijzonder zal erop moeten worden toegezien dat de datum van bekendmaking van de technische normen duidelijk wordt vermeld, dat de authenticiteit van de documenten en van de bijkomende gegevens wordt gegarandeerd, en dat deze gegevens blijvend beschikbaar zijn, inclusief de verschillende historische versies van deze teksten.

10. Artikel 2.1.2, 21°, DIWB omschrijft het begrip “openbare dienstverplichting” als zijnde een “verplichting die betrekking heeft op sociaaleconomische, ecologische en technische aspecten van de voorziening van water bestemd voor menselijke aanwending en voor de sanering ervan”.

Luidens artikel 2.5.1.1 DIWB legt de Vlaamse Regering aan de waterleverancier openbare dienstverplichtingen op.

van 18 mei 2022 over dat voorontwerp van wet, *Parl.St.* Kamer 2021-22, nr. 55-2742/001, 133-136 (opmerkingen 12.1 tot 12.6).

[25] Zie in dat verband overigens de gids bestemd voor regelgevende overheden, opgesteld door de Federale Overheidsdienst Economie, K.M.O., Middenstand en Energie, aangaande het verwijzen naar normen in technische regelgeving, beschikbaar op https://economie.fgov.be/nl/publicaties/verwijzen-naar-normen.

‡LW-DAMWLAGAH-HCGADQW‡

Het besluit van 13 december 2020 dat wordt opgeheven bij artikel 33 van het ontwerp, legt een aantal openbare dienstverplichtingen vast.

Hierover ondervraagd, antwoordde de gemachtigde:

> "De bepalingen uit het ontworpen besluit zijn inderdaad, net als het geval was voor het BVR 13 december 2002, openbare dienstverplichtingen. We zullen dit artikel inderdaad ook opnemen in aanhef waarin dit inderdaad nog ontbreekt. De meeste bepalingen uit het BVR van 13 december zijn, voor zover niet gewijzigd door de richtlijn, overgenomen in het ontwerpbesluit."

Het antwoord van de gemachtigde maakt niet op voldoende rechtszekere wijze duidelijk welke verplichtingen precies een openbare dienstverplichting uitmaken en aan welke waterleverancier deze precies worden opgelegd.[26] Dit dient te worden uitgeklaard. Een nuttig instrument hiertoe vormt een verslag aan de Regering waarin op dat punt de nodige verduidelijkingen zouden kunnen worden opgenomen.

## BIJZONDERE OPMERKINGEN

### Aanhef

11. Rekening houdend met hetgeen met betrekking tot de rechtsgrond voor de ontworpen regeling is opgemerkt *sub* 4 tot 4.2 dient onder de rubriek "Rechtsgrond" een verwijzing naar de artikelen 87, § 1, BWHI, 10.2.4, § 5, DABM, 2.2.2, 2.3.1, 2.4.1 en 2.5.1.1 DIWB, en 51, eerste lid, van het decreet van 21 november 2003 te worden toegevoegd.

Onder de rubriek "Vormvereiste(n)" dient, eens ingewonnen, een verwijzing naar het overleg met toepassing van artikel 6, § 2, 3°, BWHI en naar het advies van de Vlaamse Raad voor Welzijn, Gezondheid en Gezin, met toepassing van artikel 4, § 2, 2°, van het decreet van 29 juni 2018 te worden toegevoegd.

Tevens dient deze rubriek te worden aangevuld met een verwijzing naar de adviezen van de SERV, van de Minaraad en van de WaterRegulator.

### Artikel 2

12. Artikel 2.1.2, 34°, DIWB, omschrijft het begrip "waterleverancier" als zijnde "a) de exploitant van een openbaar waterdistributienetwerk, b) de titularis van een private waterwinning die verbruikers of anderen bevoorraadt, al dan niet via een openbaar waterdistributienetwerk, en die water bestemd voor menselijke aanwending gebruikt".

Artikel 2, 19°, van het ontwerp omschrijft het begrip "waterleverancier" als zijnde "een openbare waterleverancier, een private waterleverancier of een eigen waterleverancier".

[26] Of een bepaalde opdracht al dan niet een openbare dienstverplichting vormt, werkt door in de tarifering en financiering.

‡LW-DAMWLAGAH-HCGADQW‡

De begrippen “openbare waterleverancier”, “private waterleverancier” en “eigen waterleverancier”, worden omschreven in artikel 2 van het ontwerp respectievelijk in de punten 13°, 15° en 4°[27].

Er lijkt geen overeenstemming te zijn tussen de definitie in het DIWB en de in het ontwerp opgenomen definities, wat dient te worden verholpen.

De gemachtigde deelde in dit verband het volgende mee:

> “De ontworpen definitie van waterleverancier is een verdere verfijning en een verenging ten opzichte van het decreet. De verscheidene verplichtingen die voortkomen uit de richtlijn en uit de ontworpen bepalingen zijn niet zomaar van toepassing op alle waterleveranciers. Het is dan ook noodzakelijk om een definitie eigen aan het besluit te hebben. Daarnaast is het een verenging gezien de definitie in het decreet verwijst naar water bestemd voor menselijke aanwending, terwijl het toepassingsgebied van het besluit beperkt is tot water bestemd voor menselijke consumptie. Het artikel 2.2.1, §1 van het decreet integraal waterbeleid biedt voldoende rechtsgrond om voor het beleid opgenomen in het ontworpen besluit ook de nodige definities te formuleren voor de implementatie van de bepalingen.”

De verhouding tussen de definities in het DIWB en in het voorliggende ontwerp zou het best verduidelijkt worden in een verslag aan de Regering.

## Artikel 10

13.1. In artikel 10, § 2, eerste en tweede lid, van het ontwerp wordt bepaald dat de openbare waterleverancier en de private waterleverancier, voor zover deze gebruik maakt van een privaat waterdistributienetwerk, het door hem geleverde water bestemd voor menselijke consumptie in publieke gebouwen monitort conform de bepalingen van bijlage II, deel B.2, die bij dit besluit is gevoegd, dat de publieke gebouwen worden ingedeeld in twee categorieën en dat categorie 1 minstens de gebouwen bevat, vermeld in artikel 2.1.2, 22°, b) tot en met e), van het DIWB.

Dienaangaande werd door de gemachtigde de hiernavolgende duiding gegeven en werd een tekstvoorstel geformuleerd:

> “Volgende afspraken zijn gemaakt:
>
> - Publieke gebouwen van categorie 1: ten minste de scholen, rusthuizen, kinderdagverblijven en ziekenhuizen;

[27] “13° openbare waterleverancier: de exploitant van een openbaar waterdistributienetwerk voor water bestemd voor menselijke consumptie”;
“15° private waterleverancier: de titularis van een private waterwinning, die water bestemd voor menselijke consumptie produceert en/of levert in het kader van een commerciële of openbare activiteit, al dan niet via een privaat waterdistributienetwerk”;
“4° eigen waterleverancier: de titularis van een private waterwinning die water bestemd voor menselijke consumptie produceert en levert buiten het kader van een commerciële of openbare activiteit, zonder daarbij gebruik te maken van een openbaar waterdistributienetwerk”.

‡LW-DAMWLAGAH-HCGADQW‡

- Publieke gebouwen van categorie 2: alle andere openbare gebouwen waar drinkwater aan het publiek wordt geleverd die cfr decreet art. 2.1.2 22° worden opgesomd.

Voor categorie 1 is de indeling reeds duidelijk bepaald door de Vlaamse Regering. We stellen voor dit artikel nog aan te passen en toe te voegen dat de andere types van gebouwen (a, f, g en h) onder een categorie 2 vallen zodat er duidelijkheid is."

Met dit tekstvoorstel kan worden ingestemd.

13.2. In artikel 10, § 2, laatste lid, van het ontwerp dient het woord "controles" te worden vervangen door het woord "monitoring".

Artikelen 13, 14 en 23

14.1. Artikel 13, § 4, van het ontwerp voert een stilzwijgende positieve beslissing in met betrekking tot de controleprogramma's voor conformiteitsmonitoring en voor operationele monitoring.

Al kan dat procedé niet geheel worden afgekeurd wanneer de stilzwijgende beslissing in het voordeel van de betrokkene is, moet toch worden opgemerkt dat aan een stilzwijgende besluitvorming een aantal nadelen zijn verbonden. Zo is een dergelijk procedé in de eerste plaats niet bevorderlijk voor de rechtszekerheid, al was het maar omdat een schriftelijke beslissing ontbreekt, wat tot bewijsproblemen aanleiding kan geven, en de stilzwijgende beslissing in beginsel niet op dezelfde wijze zal worden meegedeeld of bekendgemaakt als uitdrukkelijk genomen beslissingen, met alle gevolgen van dien voor de kenbaarheid en de aanvechtbaarheid van dergelijke stilzwijgende beslissingen. Meer bepaald houdt het procedé van de stilzwijgende beslissing hierdoor ook grotere risico's in voor een schending van de belangen van derden die op een impliciete, doch daarom niet minder verstrekkende wijze, in het gedrang kunnen komen. In de tweede plaats kan het procedé van de stilzwijgende beslissing in strijd komen met het algemeen belang, in zoverre een dergelijk procedé tot gevolg kan hebben dat impliciet beslissingen worden genomen zonder dat daarmee een zorgvuldige voorbereiding en afweging van alle betrokken belangen gepaard gaat. Ten slotte zijn die beslissingen uiteraard niet formeel gemotiveerd, wat de wettigheidscontrole erop kan bemoeilijken.

Artikel 13, § 4, van het ontwerp dient het best op dit punt te worden herzien.

14.2. In artikel 13, § 4, laatste lid, van het ontwerp dient na de woorden "bevoegde entiteit", het woord "Leefmilieu" te worden toegevoegd.

Dezelfde opmerking geldt voor de artikelen 14, § 2, tweede lid, en 23, § 4, tweede lid, van het ontwerp.

Artikel 18

15. Gelet op artikel 2.3.2, § 3, DIWB dient in artikel 18, § 7, van het ontwerp ook de eigenaar te worden toegevoegd die moet worden ingelicht door de waterleverancier.

‡LW-DAMWLAGAH-HCGADQW‡

Artikelen 19 en 20

16. Artikel 2.2.2, § 6, eerste lid, 2°, DIWB bepaalt dat het afsluiten van de waterlevering mogelijk is bij een onmiddellijke en ernstige bedreiging voor de volksgezondheid.

Gevraagd of er een verschil in finaliteit is, nu in de artikelen 19, § 1, en 20, eerste lid, 2°, en tweede lid, 2°, van het ontwerp het woord "onmiddellijke" ontbreekt, antwoordde de gemachtigde:

> "Er is geen betekenisverschil en het is inderdaad correct dat we best de rechtsgrond volledig overnemen. We passen het besluit aan."

Hiermee kan worden ingestemd.

Artikel 21

17. Gevraagd wie in het kader van de door artikel 21, § 1, van het ontwerp uitgewerkte regeling de Commissie informeert overeenkomstig artikel 151, laatste lid, van richtlijn (EU) 2020/2184 en in welk artikel van het ontwerp dat wordt bepaald, antwoordde de gemachtigde:

> "Dit is een taak voor de bevoegde entiteit Leefmilieu. Zal geëxpliciteerd worden in het besluit."

De Raad van State, afdeling Wetgeving, neemt akte van deze verduidelijking.

Artikel 22

18. Artikel 22 van het ontwerp regelt de toegang tot water bestemd voor menselijke consumptie.

Paragraaf 2 van deze bepaling regelt de actieprogramma's met acties ter bevordering van die toegang tot water bestemd voor menselijke consumptie.

Vooreerst dient erop te worden gewezen dat, volgens de door de gemachtigde overgemaakte concordantietabellen, artikel 22, §§ 2 en 3, van het ontwerp geen omzetting vormt van richtlijn (EU) 2020/2184.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat, niettegenstaande noch de aard noch de inhoud van deze actieprogramma's die worden opgesteld door de bevoegde entiteit Leefmilieu voldoende duidelijk blijken uit de ontworpen regeling, deze programma's door de Vlaamse Regering bindend kunnen worden gemaakt.

In de mate dat deze programma's zouden beantwoorden aan de notie "plan of programma" in de zin van richtlijn 2001/42/EG van het Europees parlement en de Raad van 27 juni 2001 'betreffende de beoordeling van de gevolgen voor het milieu van bepaalde plannen en programma's', dient erover te worden gewaakt dat de verplichtingen die deze richtlijn met zich brengt, worden nagekomen.

‡LW-DAMWLAGAH-HCGADQW‡

Bijlagen

19. In de ontworpen Bijlage III, Deel B, punt 1, bij het te nemen besluit, dient de verwijzing naar "artikel 2, lid 2, van Richtlijn 2009/90/EG[28] van de Commissie" te worden vervangen door een verwijzing naar de internrechtelijke bepaling ter omzetting van dat artikel.

DE GRIFFIER DE VOORZITTER

Greet VERBERCKMOES Marnix VAN DAMME

[28] Richtlijn 2009/90/EG van de Commissie van 31 juli 2009 'tot vaststelling van technische specificaties voor de chemische analyse en monitoring van de watertoestand krachtens Richtlijn 2000/60/EG van het Europees Parlement en de Raad' (PB L 201 van 1.8.2009, blz. 36).

‡LW-DAMWLAGAH-HCGADQW‡